

ge, så Folketinget og Færøerne kan tage stilling til, hvad der videre skal ske, og det er på baggrund af en lang række vidneafhøringer.

På baggrund af det klarlægger kommissionen og finder det godtgjort, »at der i maj 1993 er indgået en aftale mellem i hvert fald Finansministeriet på den ene side og tilsynet på den anden side om, at tilsynet ikke forud for de planlagte forhandlinger mellem regeringen og Landsstyret den 28. maj 1993 skulle rette forespørgsel til SB og FB om forventningerne til resultatet for første halvår 1993.«

Det slutter lidt længere nede på side 1082:

»Kommissionen lægger til grund, at Finansministeriets strategi for forhandlingerne med Landsstyret den 28. maj 1993 gik ud på så vidt muligt at opnå, at bankerne kunne »holdes flydende« henover sommeren med et beredskab for likviditets- og/eller kapitaltilførsel på i alt højst 5-600 mill. kr., således at en eventuel større og mere kapitalkrævende rekonstruktion af bankerne måtte vente, til tilsynet havde afsluttet sin inspektion i september 1993.«

Hvis man nu vil gå til en vidneafhøring, så kunne man jo tage den medarbejder i Finanstilsynet, som skrev det pågældende brev dateret 26. maj 1993, og se f.eks. nederst side 788 og øverst side 789 i bind 5, hvor Peter Sylvest Larsen er refereret fra retsbogen:

»Vidnet havde under en telefonsamtale med Finansministeriet gjort rede for, hvilke beløb der efter tilsynets bedste skøn var behov for, og at tilsynet blev nødt til at rette henvendelse til pengeinstitutterne, såfremt Finansministeriet ønskede et bedre grundlag for vurderingen.«

Der er overhovedet ingen tvivl, medmindre man ønsker at skabe vildledning af offentligheden ved at misbruge en departementschefs vidneafhøring blandt en lang række andre vidneafhøringer, som man også kan tillægge vægt, og som tilsammen gør, at kommissionen godtgør, hvad det er for en slags aftale, der er indgået, og hvad det handlede om, og hvad formålet var. Formålet var at skabe det bedst tænkelige vurderingsgrundlag for regeringen til de kommende forhandlinger den 28. maj 1993 med repræsentanter fra det færøske landsstyre.

Omkring tilsynets arbejde fremgår det også af kommissionens rapport, at der fra den 15. marts indberettes daglige likviditetsoversigter, og der aflægges kvartalsregnskaber. Det fremgår f.eks. på side 796.

Det fremgår også i kommissionens rapport, at der er planlagt ekstraordinære undersøgelser

i september 1993. Det er jo ikke sådan, at tilsynet varetager sin opgave ved at stå i en hvilken som helst bank hver dag og foretage kasseeftersyn. Det er jo en fuldstændig vildledning af, hvad det her handler om, når man skal føre et tilsyn. Bankledelsen henvender sig, som den skal, for det er jo bankledelsens ansvar at sikre, at loven overholdes, at solvensen er i orden, at likviditeten er i orden. Det fremgår også af den bank- og sparekasselov fra 1930, der gjaldt på Færøerne på det tidspunkt. Man kan se, at bankens ledelse retter henvendelse om likviditetsproblemer, f.eks. på side 1034, side 1028, side 1104.

Det er to helt forskellige ting, det handler om. Den ene handler om lovens overholdelse og bankernes likviditet og solvens og Finanstilsynets tilsynsforpligtelser i den sammenhæng. Det er den ene ting. Det er det, der drøftes med Finanstilsynets direktør og Nationalbankens direktør den 22. april. Det anden ting handler om at forberede regeringens arbejde for en forhandling om nødvendigt kapitaltilskud. Det er to helt forskellige ting, og det burde også hr. Anders Fogh Rasmussen kunne gennemskue. Det ene er en likviditetsgaranti, det andet er en forespørgsel om forventede halvårsregnskaber og ikke en forespørgsel med henblik på at vurdere kapitalbehovet i de næste måneder.

Der er ikke tale om et magtmisbrug. Der er måske tale om et misbrug fra Venstres side af en departementschefs afhøringer ca. 3½ år efter et langt forløb med utrolig meget arbejde, der også drejede sig om andet end lige Færøbanken. Jeg skal ikke unde en eneste i dette Folketing at komme i en situation, hvor de mange år efter et langt forløb skal kunne huske nøjagtigt, hvad der skete hvornår. Men man kunne jo godt ønske sig, at der var lidt rimelighed i de betragtninger, der gives her fra talerstolen, selv om man er i opposition.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det bliver jo mest Venstre, som i denne debat systematisk og konsekvent har gjort vold på ord og mening i undersøgelseskommissionens beretning for at fastholde påstanden om magtmisbrug og magtfordrejning specielt fra min side.

Det bliver ikke mindre ubehageligt af, at hr. Uffe Ellemann-Jensen, som har været i stand til at holde sig så meget i ro her i salen indtil nu i hvert fald, synes, at han skulle skærpe den en